

[Arbejds- og socialministeren.]

vedlagt en indstilling fra Dansk Tuberkulose-sælgeselskab og organisationen af danske tuberkuloselæger, har jeg først modtaget den 12. februar, altså umiddelbart før fremsættelsen den 14. februar af det lovforslag, der i dag behandles her. Jeg har intet imod at benytte dette lovforslag som udgangspunkt, idet det er på linie med, hvad man fra arbejds- og socialministeriets side ville have foreslået, efter at man er blevet bekendt med sundhedsstyrelsens og lægeorganisationernes synspunkt. Også fra lægelig side går man ind for, at ydelsen af hjælpen i særlige tilfælde kan udstrækkes over indtil 4 år. I de foreliggende erklæringer udtaler således den lægelige sagskundskab, at det må indrømmes, at den nugældende normale 2-årige periode for ydelse af hjælp til tuberkulose i et stort antal tilfælde vil være fyldestgørende, og med den forhåndenværende mulighed for at udstrække hjælpen til 3 år vil de fleste patienter være dækket. Det fremhæves imidlertid, at mulighederne for aktiv behandling af svære tilfælde takket være en forbedret operationsteknik og andre moderne fremskridt i adskillige tilfælde er tilstede, og i sådanne tilfælde vil det ofte være af stor betydning at kunne forlænge hjælpeperioden i hvert fald til 4 år. De såkaldte pustepatienter behandles, pustes i reglen i 3 år. Har de lettere arbejde, vil de kunne genoptage deres erhverv inden 2—3 års forløb, men har de anstrengende legemligt arbejde, vil dette ikke kunne genoptages før efter pustningens ophør, og det er afgørende for patientens fremtid, at man har et fjerde år til langsom optræning af patienten under skarp kontrol af lungernes tilstand.

Efter de således foreliggende oplysninger er jeg enig i, at der bør åbnes adgang for i særlige tilfælde at forlænge hjælpeperioden til ialt 4 år, og jeg kan derfor tiltræde det fremsatte lovforslag på dette punkt.

Fra tuberkuloselægernes side har man gjort opmærksom på, at et andet punkt ved tuberkulosebestemmelserne efter lægernes mening bør ændres. Efter den gældende udformning af § 263 er ydelsen af hjælp betinget af, at patienten fuldtud retter sig efter tuberkulosestationens eller -anstaltens anvisninger. Dette gælder både spørgsmålet om kontrol, indlæggelse på sanatorium og deltagelse i optræning. Derimod er der efter loven ikke mulighed for at pålægge medlemmer af patientens husstand at lade sig undersøge for tuberkulose. Dette er efter sagskundskabens opfattelse meget uhel-

digt, da der blandt tuberkulosepatienternes pårørende findes en langt højere tuberkuloseprocent end indenfor nogen anden befolkningsgruppe i landet. Det er et spørgsmål, som efter min mening bør overvejes, og jeg er tilbøjelig til at mene, at man samtidig med indførelsen af den foreslåede ændring i loven bør indføre en regel om, at hjælpen gøres betinget af, at også medlemmer af patientens husstand skal følge tuberkulosestationens eller -anstaltens anvisninger. Dette spørgsmål bør dog nærmere drøftes i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Ordføreren for forslagsstillerne (Mærk):

Udover at henvise til mine udtalelser ved forelæggelsen af lovforslaget har jeg et par enkelte bemærkninger at gøre. Først vil jeg takke den højtærede minister for den tilslutning til forslaget, som ministeren gav. Der ligger heri en garanti for, at forslaget vil blive gennemført, og det vil utvivlsomt skabe glæde og tryghed i de mange hjem, der berøres af forslaget.

Ministeren var endvidere inde på et spørgsmål, som tuberkuloselægerne er stærkt interesseret i, nemlig muligheden for at undersøge den husstand, hvor der hos et enkelt medlem konstateres tuberkulose. Det er vistnok en mulighed, som tuberkuloselægerne eller tuberkulosestationen ikke har i øjeblikket. Jeg vil også rent umiddelbart mene, at lægerne bør have denne adgang, i hvert fald til at undersøge husstandens medlemmer. Om man eventuelt skal gå længere i retning af kontrol med husstandens medlemmer, hvis de ellers ikke viser sig at fejle noget, kan jeg ikke umiddelbart se, men det må vi selvfølgelig tale om og drøfte i det udvalg, som jeg senere vil foreslå nedsat.

Om selve forslaget vil jeg gerne sige, at dets vedtagelse vil betyde en merudgift. Hvor stor den vil blive, vil afhænge af, hvor mange personer der berøres af bestemmelserne. For os er det imidlertid ikke afgørende, om der er 100 eller 1 000 personer, som skal have hjælp. Det er afgørende for os, at de, der har mulighed for at blive raske, får den fornødne hjælp og bistand dertil. Et fingerpeg om, hvor mange personer det drejer sig om, kan jeg give ved at oplyse, at Københavns kommune, som først har rejst ønsket om en forlængelse af tidsfristerne, overfor ministeriet anslår antallet af patienter, der vil rammes af 3 års bestemmelsen, til ca. 300 indenfor hovedstadens område. Tallet bliver selvfølgelig væsentligt større, når vi tager hele landet med. En stor del af disse 300 patienter vil blive indstillet til fortsat behandling udover de 3 år, fordi lægerne